

Gedwongen in de PROSTITUTIE

Liz (33) wordt op haar vijftiende door haar moeder op straat gezet en belandt in een opvangtehuis. Twee jaar later wordt ze door een groepje jonge pooiers gedwongen om in de prostitutie te gaan werken. "Ik heb me lang geschaamd voor wat ik heb meegemaakt en droom er soms nog steeds over."

Tekst: **Marlous van Merkenstein** - Foto: **Corbis**

Mijn jeugd is niet makkelijk geweest. Mijn moeder was altijd boos op me, omdat ik in haar ogen alles verkeerd deed. Ze had zelf een moeilijke jeugd gehad en deed daarom dingen die ik niet begreep. Zo heeft ze een jaar lang niet direct met me gecommuniceerd. Buiten de noodzakelijke dingen om. Ook liet ze me soms een hele nacht buiten in de kou staan, als ik te laat thuiskwam. Ik moest vaak huilen, zo gemeen en onrechtvaardig vond ik haar. Dat deed ik op mijn kamer, zodat zij het niet zag. Mijn vader bemoeide zich nooit met onze ruzies. Later werd ik een tegendraadse puber. Bij de zoveelste ruzie wilde mijn moeder dat ik vertrok. Ze meende het. Mijn koffers had ze een week eerder al van zolder gehaald als waarschuwing. Ik had al eens contact gezocht met een adviescentrum voor jongeren en die mensen regelden gelukkig direct een plek voor me in een opvangtehuis. Onder speciale begeleiding bleef ik mijn ouders zien, om aan onze relatie te werken.

Na de mavo ging ik in de thuiszorg werken. Ik was zeventien en kwam dagelijks in de achterbuurt van de stad om schoon te maken. Ik ging er vanaf het opvangtehuis met de tram heen en vanaf de halte liep ik van het ene naar het andere adresje. Op een dag voelde ik ineens een hand op mijn schouder. Het was Tito, een jongen die ik eerder op straat had ontmoet. Hij was wel knap en vroeg weer of ik iets met hem wilde gaan drinken. Mijn werk zat erop en deze keer ging ik akkoord.

Tussen mijn ouders en mij was het op dat moment helemaal mis. Ze hadden het contact verbroken. Vanbinnen was ik verscheurd. Ik leefde als een zombie, gevoelloos. Ik was blij dat ik een verzetje had en dat iemand interesse in me toonde. We waren redelijk dicht bij het opvangtehuis. Ik was niet bang. Integendeel, het leek me leuk en

spannend om een drankje met Tito te gaan drinken. Halverwege stelde hij voor om iets te drinken bij een vriend thuis. In mijn naïviteit zag ik daar geen kwaad in. In het appartement ontmoette ik Tito's vriend. Hij werd vergezeld door een aantal vrouwen in opvallende, sexy kleren.

"Wat is dit? Een of andere hoerentent?" riep ik na een tijdje quasi stoer, waarop de mannen uitlegden dat ik bij hun 'organisatie', zoals ze het noemden, veel geld kon verdienen.

"Wij zijn jouw nieuwe familie. Je kunt bij ons blijven. Je hoeft alleen maar een deel van het geld dat je gaat verdienen aan ons af te staan", zeiden ze.

De manier waarop ze het brachten, deed me verstijven. Het klonk alsof ik geen keuze had - zij hadden alles al voor mij bepaald. Voor mijn gevoel was opstaan en de deur uit lopen geen optie. Het werd later en ik mocht naar het tehuis bellen om te zeggen dat ik niet mee zou eten.

"Dan hoef je niet meer terug te komen", zei het meisje, een nieuwe stagiaire die nog maar kort in de opvang werkte. Achteraf denk ik: had ze maar gevraagd waar ik was of gezegd dat ik onmiddellijk naar huis moest komen. Ik hoopte op een uitweg. Ik durfde niet uit mezelf weg te gaan, omdat ik me geïntimideerd voelde door die mannen.

ACHTER DE RAMEN

Na mijn eerste nacht in het huis nam ik samen met twee meiden uit de groep, Vera en Loes, de trein naar de Wallen. Ze hielden me goed in de gaten. Vera was verliefd op Tito, die nu mijn pooier was. Zijn familie, zo ontdekte ik later, was bekend in het prostitutiecir-

cuit. Tito zorgde ervoor dat ik altijd werd omringd door mensen uit de groep.

Ik werd achter het raam gezet, het vreselijkste werk dat er bestaat. De meeste klanten waren walgelijk en ik schaamde me wanneer ik halfnaakt achter een raam stond. Ik was nog maar zeventien en had nauwelijks ervaring met seks. Laat staan dat ik wist hoe ik als prostituee te werk moest gaan. Na mijn vuurdoop op de Wallen plaatste Tito me regelmatig in andere hoerenhuizen, omdat ik minderjarig was en hij wilde voorkomen dat ik opgepakt werd.

Eén keer zag ik kans om mijn moeder te bellen. Dat werd een hard gesprek. “Ik ben een hoer!” riep ik door de telefoon. “Zie je nu wat er van mij terechtgekomen is?” Alle frustratie kwam eruit, maar tegelijkertijd was het een noodkreet. Ik zocht contact met de buitenwereld en wilde dat mijn moeder wist waar ik in was beland. Ik wilde mijn woede en verdriet uiten, omdat ik nog altijd boos was omdat ze me op straat had gezet. Toen een van de pooiers de kamer binnenkwam, hing ik vlug op.

Stichting Open Ogen

Linda Futa-van Goch is deskundige op het gebied van de **gedwongen prostitutie**. Ze geeft met de Stichting Open Ogen voorlichting op scholen, aan hulpverleners, politie en iedereen die meer wil weten over **loverboys**: “Veel van de vrouwen achter de ramen willen niet toegeven dat ze er gedwongen staan, of ze weten niet meer dat ze er ooit zo terechtgekomen zijn. Door mijn contacten met instellingen en organisaties heb ik het idee dat het wel **85 procent** is.”

Iedereen kan slachtoffer worden

“Er is **geen duidelijke groep** aan te wijzen van meisjes die het slachtoffer kunnen worden van loverboypraktijken. Het begint met aandacht. Of je nu uit een harmonisch gezin komt of uit een moeilijke situatie, **iedereen wil aandacht**. Je wilt ergens bij horen, gezien worden. Loverboys zorgen daarvoor. Met geraffineerde scenario's trekken ze aandacht en geven ze aandacht. Ze weten precies wat ze moeten doen om een labiel, of sterk, of slim meisje vast te houden. **Iedereen kan slachtoffer worden.**”

Meld loverboypraktijken!

“Als je denkt dat er in je omgeving sprake is van een loverboy-situatie, moet je naar de **politie** gaan. In iedere regio is een **meldpunt** waar je deze praktijken kunt aangeven. Maar als je er zelf in het verleden mee te maken hebt gehad, ga je daarmee misschien liever niet naar de politie. Je wilt er vanaf, je wilt het verwerken. Voor meisjes in die situatie wil Open Ogen een **opvangmogelijkheid** creëren.”

Voor een **luisterend oor, begrip en begeleiding** bij de verwerking van gedwongen prostitutie kun je terecht bij de Stichting Open Ogen. Kijk op www.stichtingopenogen.nl

De pooiers vertelden ons dat er een inval was geweest bij de club waar we al een tijd werkten en sliepen. Daarna zetten ze ons op de trein, met enkel onze toiletassen. We bivakkeerden tijdelijk bij Vera's moeder, die ook in het leven zat. We mochten voorlopig even niet aan het werk. Tussen mij en Vera's broer ontstond een vriendschap. Het was een gewone jongen die zich niet bezighield met het prostitutiewereldje. Hij vond me leuk en had medelijden met me, omdat ik hem had verteld dat ik tegen mijn wil in de 'organisatie' was beland.

Op een dag eisten de pooiers dat ik contact zou opnemen met mijn ouders. Ik was als vermist opgegeven en ze wilden dat mijn naam van de telexlijst gehaald werd. Ze gaven me toestemming om daarvoor bij mijn ouders langs te gaan. Vera zou me in de gaten houden. Ik maakte Vera wijs dat ik mijn ouders beter kon spreken zonder haar erbij. Toen greep ik mijn kans. Ik vertelde mijn ouders alles wat ik over die pooiers wist en zei dat ik bij hen weg wilde.

Om problemen te voorkomen besloot ik te wachten op een goed moment om ertussenuit te knijpen. Mijn ouders regelden via het adviescentrum voor jongeren dat ik direct zou kunnen onderduiken in een wegloophuis op een geheime locatie. Vrij snel kwam er een moment waarop Vera's broer mij kon afzetten bij een tramhalte. Als ik eenmaal maar écht weg ben, dan komt alles goed, zo redeneerde ik. Ze wisten dat ik niet naar de politie zou stappen. Ik was veel te bang dat ze mij of mijn familie iets zouden aandoen.

ONTSNAPT

In het wegloophuis merkte ik pas hoe uitgeput ik was. Ik was bijna achttien en had bijna een jaar als prostituee gewerkt. Ik sliep veel en had tijd nodig om bij te komen. Ik schaamde me voor wat ik had meegemaakt en durfde niemand in vertrouwen te nemen. De begeleiding ging geen enkel gesprek met me aan. Ik snakke ernaar om mijn leven weer op te pakken. Na drie maanden mocht ik naar mijn ouders, maar ook dat was niet ideaal. Mijn moeder wilde me thuishouden en beschermen. Dat maakte mij juist opstandiger. Ik wilde tegen dingen aan schoppen.

Al snel kreeg ik een vriend, die net als ik overal maling aan had. We gingen samenwonen. We werkten allebei, maar daarnaast blowden we elke dag en stalen we uit winkels, puur voor de kick. Na een tijd wilde ik weer iets van mijn leven maken. Ik begon aan een opleiding, maar hij stond stil. We waren uit elkaar gegroeid. Na vijf jaar verbraken we de relatie. Vervolgens ben ik, op mijn vierentwintigste, terug de prostitutie in gegaan. Ik ging in een privéclub werken. Door op donderdagavond en zaterdag te werken, verdiende ik soms wel zeshonderd euro extra per

week. Daarvan betaalde ik mijn studie en mijn huur. In zo'n privéclub gaat het er relaxter aan toe dan achter het raam. Toch blijft het een harde wereld. Je wordt regelmatig gekleineerd en gekwetst door bordelhouders, klanten, pooiers en werkmeisjes.

In een privéclub draait het niet alleen om seks, maar ook om het contact. Zo klets je wat en ga je met de klanten in bad. Ik had behoefte aan intimiteit en wilde mijn periode van gedwongen prostitutie verdringen. Dit was voor mij een manier om mijn pijn te onderdrukken. En zo erg was het toch niet? Ik verdiende er geld mee, dat ik niet hoefde af te staan. Voor mijn gevoel had ik een bepaalde macht over de klanten. Ik bepaalde wat er gebeurde en kreeg daar dik voor betaald.

Toch ging het niet goed met me. Ik verwaarloosde mezelf en kreeg emotionele vreetbuien. Ik woonde op mezelf in een leuk appartementje, maar het huis was een bende. Ik durfde geen mensen uit te nodigen, waardoor ik geïsoleerd raakte. In die tijd liet ik niemand dichtbij komen. Ik wantrouwde andere mensen, schaamde me, was onzeker en droeg twee geheimen met me mee: ik had gedwongen in de prostitutie gewerkt en was later vrijwillig teruggekeerd.

Uiteindelijk ben ik op mijn 28ste gestopt met het werk. Nadat ik mijn studie had afgerond, kon ik aan de slag bij een bank. Vanaf dat moment kwam er een einde aan mijn dubbelleven.

SCHAAMTE

Na vijf jaar therapie ben ik tot verhelderende inzichten gekomen. Het is voor mij belangrijk om te begrijpen hoe beschadigd ik was door mijn moeilijke jeugd en waarom ik twee keer in de prostitutie ben beland. Jarenlang heb ik aan mensen verteld dat ik op mijn zeventiende in een auto ben ontvoerd en vervolgens gedwongen in de prostitutie terecht kwam. Zo is het niet gegaan, maar nu pas begin ik te beseffen dat er ook geen sprake was van vrije wil. Ik ben er door Tito in beland. Nooit had ik kunnen ontkomen aan dat geniepige netwerk. Het was een vooropgezet plannetje van de pooiers. Ik was beïnvloedbaar, naïef en onzeker en daarom ben ik erin meegegaan. Bovendien snakke ik ernaar om gezien te worden en ergens bij te horen.

Als kind heb ik nooit een thuis gehad waar ik me veilig voelde. Ik was vanbinnen verscheurd en totaal verrot, waardoor ik vatbaar was voor deze achterbakse pooierpraktijken. Hoewel ik die gasten niet vertrouwde, hoorde ik toen wel ergens bij. Ik zocht de aandacht en de liefde die ik in mijn jeugd nooit had gekregen, maar kwam in de verkeerde handen terecht. Ik heb me lang geschaamd voor wat ik heb meegemaakt en dacht dat iedereen op me neerkeek.

Maar vanwege mijn jeugd was ik niet anders gewend. Het contact met mijn ouders is op dit moment goed. Mijn moeder en ik zijn ook samen in therapie gegaan. Dat vind ik moedig van haar. Het is een zwaar proces waarin we pijn en verdriet met elkaar delen. Onze relatie gaat vooruit en ik ben er trots op dat ze aan zichzelf werkt.

De muur die ik om me heen had gebouwd, brokkelt langzaam af, waardoor mijn kwetsbare en gevoelige

Ik zocht de aandacht en de liefde die ik in mijn jeugd nooit had gekregen. Ik wilde zo graag ergens bij horen, maar ik kwam helaas in de verkeerde handen terecht

kant weer tevoorschijn komt. Ik heb het naar mijn zin op mijn werk. Ik heb een nieuwe vriendenkring opgebouwd en als backpacker de halve wereld over gereisd. De troep in huis beperkt zich nu tot mijn kleedkamer. De afwas stapelt zich nog wel eens op, maar verder heb ik de boel op orde. Ook mijn gewicht blijft nu redelijk in balans. Ik sport regelmatig en ga me zo min mogelijk te buiten aan 'troostvoedsel'.

Sinds ik een verwerkingstraject volg bij de stichting Open Ogen denk ik weer vaker aan wat ik heb meegemaakt. Soms zie ik beelden uit die tijd voor me of droom ik dat Tito me vindt en me weer aan het werk zet. Toch durf ik te zeggen dat ik mijn verleden een plekje heb gegeven. Ik sta mezelf toe om steeds dichterbij mijn ware ik te komen en weer van mezelf te houden.

Het enige wat nog ontbreekt in mijn leven, is een partner. Lange tijd was ik er niet klaar voor, maar nu ben ik voorzichtig op zoek. Ik vind het moeilijk om mijn gevoelens en mijn verleden te delen, maar de afgelopen maanden heb ik toch meerdere dates gehad. De ware zat er niet tussen, maar dat geeft niet. Juist omdat ik door diepe dalen ben gegaan, ben ik het leven meer gaan waarderen. Ik heb veel zin en vertrouwen in de toekomst! ■

Wil je reageren op dit verhaal? Mail o.v.v. '1307 Liz' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.